

Tưởng Rằng Đã Quên...

Tôn-Nữ Mai-Tâm

ĐOẠN 3-... LÀ MẮT NHAU RỒI...

Hai ngày rồi, không thấy bóng hình Uyên Nhi.

Nằm ở bệnh viện, Hoàng Mai sốt ruột và nhớ vợ. Nàng vào Sài Gòn chắc có bông con theo. Chắc vợ anh quá bận, phải lo cho con, mà sao Uyên Nhi không bông bé vào thăm anh? Anh nhớ gia đình nhỏ của mình.

Anh mỉm cười nhớ thương bé, giống anh như hệt. Nàng không hiểu anh đang rất cô đơn nơi đây với vết thương rất nặng, hay sao? Những tưởng nàng sẽ trở vào với anh ngay, anh đã đợi...và đợi cho đến hôm nay...

Em có biết không! Lần bị thương này, anh không chắc có còn gặp lại em nữa không...anh còn sống lần này là Trời đã thương và che chở cho anh...

Anh bị phục kích và bị thương rất nặng, vợ anh chưa có một lời hỏi thăm! Chưa kịp có một vòng tay cho nhau sau thời gian xa cách. Cơ thể anh đau đớn và mệt mỏi, chưa kịp nói lời nào thì nàng đã rời khỏi phòng!

Uyển Nhi, anh yêu em, giờ này, anh nhớ em thật nhiều. Còn em! Em đang ở đâu?

Có điều gì làm em thay đổi, khiến lòng em nguội lạnh với anh? Trong lúc em biết anh đang bị thương rất nặng...anh không chịu nổi sự hững hờ của em.

Choáng váng vì những vết thương xuyên qua cơ thể. Chân phải bị gãy phải bó bột, cổ tay trái bị bẻ nát đau đớn, may mà bàn tay còn dính với cổ tay, y tá phải chăm sóc cẩn thận, thay băng mỗi ngày, bàn tay phải nay chỉ còn ngón cái và ngón trỏ, ngón chính giữa cũng bẻ nát. Viên đạn xướt qua bụng rách một đường dài, bay ra nằm yên ở cùi chỏ, sẽ được mổ lấy ra trong những ngày sắp đến. Máu tươm ra gần hết, trực thăng đã đáp xuống, kịp thời chuyển máu cho anh ngay trên đường đưa anh đến bệnh viện Cộng Hoà.

Có phải vì anh bị thương quá nặng nên người vợ yêu lạnh lùng với anh? *Giờ này em ở đâu mà không ở bên anh!*

Thường khi nàng để ý đến anh từng chút một, mà đã hai ngày rồi, hai ngày dài đằng đẵng vắng bóng vợ anh! Nằm đây với vết

thương rất nặng, đầu óc choáng váng, anh rất cần tình yêu cùng sự chăm sóc, lời nói dịu dàng của vợ.

- *Sao em không đến với anh ngay giờ phút này, khi anh đang rất nhớ em!*

Em còn nhớ những ngày em chăm sóc anh năm Mậu Thân tại Tiểu khu Đà Lạt? Và lần anh trở về từ Ben hét với con sốt rét...Em luôn quanh quẩn kê bên, anh thật ấm lòng với sự khích lệ cùng tình yêu của em, đã nâng đỡ anh rất nhiều, thương em vô cùng... Bao giờ anh có thể quên!

Anh nhớ Uyên Nhi và mong giờ này có nàng bên cạnh. Chàng đang rất cô đơn, những vết thương làm cơ thể anh rã rời, anh đang chờ nàng...anh cần lời nói dịu dàng an ủi của người vợ anh yêu, anh muốn hôn lên bàn tay dịu mềm của vợ...

Cả người chàng đau rát, nhức nhối trong từng thớ thịt, trong xương. Vắng nàng, Hoàng Mai cảm thấy trống vắng cô đơn hơn bao giờ, anh nhớ Uyên Nhi, nhớ tiếng nói nhẹ như hơi thở của nàng.

Sao vợ anh chỉ vào nhìn anh trong thoáng chốc rồi bỏ đi! Nàng cũng không hỏi thăm, không nói với anh lời nào! Anh tưởng nàng sẽ quay vào ngay, nhưng nàng đã để anh chờ đợi cho đến hôm nay...có chuyện gì xảy ra cho Uyên Nhi chẳng? Nàng có bình yên không?

Thấy chú tài xế bước vào, mắt anh bừng sáng, Hoàng Mai mừng hỏi:

- *Cô đâu rồi?*

Chú Côn ngập ngừng:

- *Thưa Thiếu Tá, đây là trái cây cô gửi cho Thiếu Tá...dạ, sáng nay cô đã về Huế...*

Anh hốt hoảng, tim nhói đau:

- *Chú nói gì? Cô đi đâu?*

- *Dạ, thưa Thiếu Tá, sáng nay khi em đến, cô bảo em đưa cô ra phi trường Tân Sơn Nhất để cô về Huế gặp với em bé.*

Cô gửi hai xách trái cây cho Thiếu Tá, và bức thư cô nhờ em đưa cho Thiếu Tá.

Hoàng Mai nhắm mắt, tim chàng đau đớn đầy thất vọng. Có đúng vậy không? Uyên Nhi đã không vào bên anh như anh đang mong chờ!

Tại sao vợ anh lại vô tình đến vậy? Trong lúc anh rất cần sự chăm sóc dịu dàng của vợ anh!

Những ngày sắp đến anh phải sống trong cô đơn buồn nhớ. Sẽ là những ngày buồn tẻ, dài lâu. Đầu gục xuống, lòng anh sụp đổ trong niềm đau của trái tim đầy nhớ nhung Uyên Nhi:

Tại sao em lại bỏ đi, xa cách anh cả ngàn dặm, trong lúc anh đang rất nhớ và cần lời an ủi dịu dàng của em!

Cả người anh đau nhức rã rời, nhưng niềm đau trong tim khiến Hoàng Mai nằm bất động, anh ngả đầu lên gối...có thật không? Những ngày sắp đến sẽ vắng bóng Uyên Nhi ư! Có điều gì quan

trọng khiến nàng quên anh đang nằm ở bệnh viện với những vết thương quá nặng, lòng anh đang cô đơn hơn bao giờ?

Tim nhói đau, anh úp lá thư vào ngực, nhắm mắt, lòng quặn thắt.

Một lúc sau, Hoàng Mai thần thờ mở lá thư, bàn tay run run vì những vết thương còn đau, và vì xúc động...

Thư được viết nắn nót trên giấy pơ-lua màu xanh, như những lá thư tình nàng từng viết cho anh, hàng chữ quen thuộc mà chàng rất yêu, đập vào mắt anh...

...Thư em viết cho

Người Chồng Yêu...

Sài Gòn, 1970...

Chồng yêu mến,

...Có thể đây là bức thư cuối cùng em viết cho anh...

Sau hai đêm thức trắng với suy tư ngập lòng, đầy nước mắt, em không ngủ được, cảm thấy buồn, thất vọng...nhớ anh với những vết đạn xuyên người anh. Chắc anh đang đau lắm, phải không anh?

Khi anh đọc dòng chữ này thì em đã ở Huế, bên giàn hoa Tygôn đỏ thắm. Đến Huế, em sẽ ghé nhà người bạn ở Nam Giao để nhìn những cánh hoa mà em rất yêu.

Em thường hay đứng dựa vào dàn hoa, ngược mắt nhìn lên, để thấy những chiếc lá nhỏ nhỏ, chen lẫn những cành hoa mong manh vươn lên, đang lung lay trước gió, dáng hoa hình tim vỡ. như trái tim đang tan nát của em. Nhà bạn em cách trường Đồng Khánh, chỉ khoảng 20 phút đạp xe, mà thôi.

Em đã đau buồn, sững sờ khi nghe tin anh bị thương nặng. Vài ngày trước, em đã nằm mơ thấy anh về thăm em, người đầy máu và anh đưa hai bàn tay về phía em và thì thào đau đớn “tay anh đau lắm”. Tim em nhói đau, thốn thức thương anh. Có phải khi yêu ai hết lòng thì mình có thể gặp nhau qua thần giao cách cảm? Em yêu anh nhiều, em nhớ anh lắm. Em đã bỏ con lại cho vú và mẵng ở Huế, lật đật vào để lo cho anh.

Em quay cuồng khi nghĩ đến anh, nhớ anh, chỉ mong gặp anh ngay để được ôm lấy anh trong vòng tay em, hôn hai bàn tay đầy máu của anh, an ủi anh, và chăm sóc anh, chắc hẳn anh yêu đang đau lắm với những viên đạn bắn xuyên khắp nơi trên cơ thể anh. Mình sẽ có những giây phút bên nhau sau khoảng

thời gian dài xa nhau...và em sẽ chăm sóc cho người chồng em yêu. Em nhớ anh vô cùng...

...nhưng... anh đã không cho phép...

Anh ơi! Có hai bóng hồng bên cạnh, nên cử chỉ của anh hôm nay thật lạ, em sững sờ vì không bao giờ nghĩ đến những điều đó. Anh cần những tình cảm vụn vặt đó lắm, hay sao!

Em đã đứng ở cửa phòng rất lâu. Những điều em chứng kiến, đã làm em nhớ lại lần anh bị thương năm Mậu Thân...và gần đây nhất là lúc anh chiến đấu sống còn và trở về từ trận chiến Ben hét. Em đã yêu và lo cho anh như thế nào. Hơn ai hết, anh hiểu em yêu và quý trọng anh trên hết mọi điều.

Lần này chính anh lại làm tim em tan nát. Chúng mình đã yêu nhau sâu đậm trong bốn năm với nhiều xa cách, và hai năm hạnh phúc em làm vợ anh...đây là lần thứ ba anh bị thương, và bị thương nhất, em lại không được ở bên anh!

Ai đó đã lau mặt cho anh, vuốt mặt anh? Những trái nho đỏ mọng ai đã đưa tận miệng anh? Anh đã quên em là vợ anh, và cũng là người yêu của anh, hay sao?

Lòng em đau như cắt khi những điều xảy ra cho anh ngay trước mắt em!. Không lý anh lập lại những điều chúng mình đã dành cho nhau với người nào khác em? Họ là ai mà đã âu yếm chăm sóc anh? Mà đáng lẽ chỉ có người vợ mới dành những hành động như thế cho người chồng yêu quý của mình.

Anh ơi, anh của em nằm im lặng, mà em đoán lòng anh đang thỏa mãn bởi được sự chú ý... Em đã đứng ở cửa nhìn thật lâu. Anh ơi, những điều đó thật khó lọt phai trong tim em... chắc sẽ chẳng bao giờ... lòng em ngập tràn thất vọng lẫn buồn đau.

Anh, em không muốn nghe anh giải thích... những điều xảy ra trước mắt, đã làm tim em như vỡ vụn tan tành. Tình yêu em dành cho anh rồi có phai tàn theo những điều đó, hay không? Chắc sẽ không tránh khỏi...

Anh đã rất vui, phải không anh! Họ đã chăm sóc anh như một người tình lo cho người yêu, vậy mà anh nhắm mắt im lặng, để ai vuốt má anh?!... Họ là ai vậy anh? Mà sao có tới hai cô?

Lâu nay em quý đức tính nghiêm trang chững chạc của anh. Em tin và yêu anh hết lòng, giữ đúng lời hứa chúng mình dành cho nhau trong ngày cưới, nên em không bao giờ thắc mắc về cuộc sống riêng tư của anh.

Lòng tin của em đã bị tổn thương. Hình ảnh những bàn tay kia khó phai mờ. Theo em hiểu, những điều đó không thể xảy ra, nếu anh không muốn và không cho phép.

Có phải giờ này anh đang cần nhiều niềm vui khác...

Viết ngang đây em không thể ngăn được nước mắt... tim em tan nát vì em đã quá yêu anh....

Nhưng anh ơi, với em, em muốn có nguyên giọt mật tinh tuyền, ngọt lịm và đậm đặc... em không cần giọt mật pha

loãng trong một hồ nước lạnh. Anh, em không cần mảnh tình chung...

Em để cho anh tự do với những gì anh thích và thỏa lòng với tánh “người hùng” của anh. Giờ đây, anh đã đánh mất vị trí số một -thần tượng- của anh trong tim em, em hứa sẽ quên. Với thời gian, nhất định em sẽ quên anh...

Anh có biết không! Hai ngày qua, em ở trong phòng, gặm nhấm nỗi cô đơn, cùng sự trống vắng trong tâm hồn. Em chưa hiểu rõ những điều em trông thấy...nhưng nó đã làm lòng em sụp đổ hoàn toàn...

Anh, chừ anh không cần nói một lời nào nữa, giải thích cũng vậy thôi anh à. Biện luận cho mình làm chi! Bởi sự thật vẫn là sự thật.

Em thất vọng vô cùng khi thấy có hai em ái mộ (hay là gì đó mà em không biết...và em biết sẽ còn nhiều em nữa...) cận kề bên anh, những hành động họ dành cho anh, theo em nghĩ, nó vượt xa giới hạn bình thường dành cho một tình bạn... phải không anh!

Hơn ai hết, anh hiểu em yêu anh. Em cũng là vợ anh. Em không chịu đựng được khi nhìn cảnh đó. Tim em đau đớn, và ...em muốn quên anh...

Anh, anh muốn làm em giận phải không? Thì bây giờ anh thành công rồi đó. Em không bao giờ -và nhất định-

sẽ quên những hình ảnh đó. Nó đã như mũi tên xuyên qua mảnh tim em...

Khi viết những dòng chữ này cho anh, em đã khóc rất nhiều, nước mắt làm nhạt nhòa vài nơi trên bức thư. Em buồn vì tình mình dành cho nhau đã không được trọn vẹn, nhưng em cũng hứa với anh, là em không còn giận anh nữa, bởi em muốn quên...và... em nhất định sẽ quên...

... người ta sẽ không giận, khi người ta không còn yêu...

Anh biết em yêu anh, luôn nghĩ đến đời người lính mũ nâu đầy nguy hiểm vây quanh, để cầu nguyện cho anh được bình an. Nhưng hôm nay tất cả đã như cơn ác mộng. Áo tím áo hồng là ai, mà đã ở cạnh bên người chồng của em! Rõ ràng anh đang vui lắm...niềm đau đó làm em không thở được... tim em như ngừng đập...

Cảnh xảy ra trước mắt đã làm hình ảnh anh sụp đổ trong tim vợ anh, như chiếc ly pha lê quý giá rạn nứt, và có thể nó sẽ vỡ thành từng mảnh bất cứ lúc nào. Thật khó hàn gắn lại được. Anh yêu, có khi nào anh thấy chiếc ly đã vỡ mà được dán lại lành lặn không?

Anh đừng đi tìm em nữa, em sẽ không để cho anh tìm được. Em sẽ đi rất xa để có thể quên anh, và quên những kỷ niệm của hai đứa mình. Em đã nhất quyết trong lòng. Sự chịu đựng của em dành cho anh đã tràn ly...nhưng, em hứa sẽ nuôi con nên người theo gương của mẹ...

Anh yêu! Khoảng cách xa nhất không phải là khi xa nhau...mà là khi không còn nhau nữa...và điều đau khổ nhất là khi mình đánh mất tình yêu chân thành của người mình yêu...

Anh yêu, em chúc anh vui nhiều, hài lòng bên những bóng hồng, cùng những hào nhoáng chợt đến, rồi chợt đi (hy vọng không quá nhanh). Mong anh không buồn, không ân hận, nếu có thì không phải lỗi của em. Càng nhớ đến những điều đó, em lại càng muốn đi thật xa, ngay giờ này, để quên hình ảnh của anh...vì em giận anh vô cùng.

Anh yêu ơi, anh lớn hơn em, anh là chủ gia đình, anh phải sống làm gương cho em và con noi theo. Anh có muốn có một gia đình mà người lớn nhất lại làm gương xấu, không anh?

Hình như anh muốn đẩy em ra khỏi vòng tay anh! Anh đã đạt được điều đó rồi, nhưng chính em là người sẽ bỏ đi. Giờ đây, anh đã đánh mất một mối tình đẹp, một gia đình nhỏ, và... anh đã mất em rồi đó.

Em phải xin lỗi anh một điều, em rất tiếc và buồn nhiều, mục đích em vào Sài gòn lần này là để chăm sóc anh, được hôn lên hai bàn tay đầy máu của anh mà em đã thấy trong giấc mơ, và, được ngả đầu trên ngực người chồng yêu, để lắng nghe nhịp đập của tim anh. nhưng, em đã không thực hiện được...

Em đã lo lắng như thế nào khi nghe tin anh bị thương, em lật đật vào ngay, để em bé, bà vú lại Huế cùng mặng. Vậy mà...

sao anh xem thường lòng tin, cũng như tình yêu của vợ dành cho anh?

Anh ráng dưỡng sức cho mau lành, vui bên những bóng hồng đã thay chỗ của vợ anh.

Anh đừng đi tìm em làm chi, vì lần này, em thật sự đi trốn anh, và sẽ không để cho anh tìm gặp được, dù lòng em vẫn còn yêu anh như ngày nào em mới gặp anh.

Em sẽ không thể quên những kỷ niệm đẹp của chúng mình... nhưng em muốn quên anh...nên em sẽ để hình ảnh anh ngủ yên nơi nào đó trong tim em...vì với em, tình yêu phải không gọn chút mây mờ:

*Em không đến tìm anh đừng buồn nhé
Mảnh tim em giá buốt lẫn buồn đau
Em mơ ước một tình yêu trọn vẹn
Như cành Mai trắng nhẹ tỏa hương thơm...*

Những điều em chứng kiến hôm nay, khó phai mờ trong lòng em, nó đã làm mất lòng tin của em nơi anh, đã là một dấu ấn buồn đậm sâu, làm phai mờ mỗi tình đẹp của anh và em, như cánh hoa Tygôn hình tim, đã tan tác bay theo chiều gió.

Anh ơi!

**Nếu như anh thực sự yêu em
Trái tim anh thực sự cần và muốn có em ở bên cạnh
Thì anh đã không cần phải có áo tím – áo hồng...**

Và em,

- Em cũng không phải là một người có thể tự lừa dối mình
nghĩ rằng sẽ có thể ghép lại những mảnh gương đã vỡ
trong trái tim cô đơn rướm máu của mình...

*Em hứa với anh, và mong rằng
mọi sự theo thời gian rồi sẽ trôi vào quên lãng...*

Em và con Yêu anh. Hôn anh (lần cuối...)

Vợ anh,

Uyển Nhi.

Lòng quặn thắt đau thương. Anh đã có những hành động nào làm Uyển Nhi đau khổ và buồn như vậy?

Từ lúc làm vợ anh đến giờ, chưa khi nào nàng nói với anh những lời thất vọng và đầy nước mắt như lần này. Nàng luôn rất dịu dàng, vui tươi, một mực yêu anh và chăm sóc anh. Lời nói nàng luôn khích lệ, nâng đỡ tinh thần anh, không để cho anh mất niềm hy vọng bao giờ.

Lần này thì khác, Uyển Nhi chắc hẳn giận anh nhiều lắm. Nàng lại không có ở đây cho anh giải thích. Với anh chỉ là chuyện rất

nhỏ, và rất bình thường. Một người thương binh thì có lắm người vào thăm, ủy lạo. Anh không nhớ mình đã làm những gì, khiến vợ anh buồn đến nỗi phải rời xa anh và về Huế ngay? Anh đã làm cho vợ mình đau buồn như vậy, ư!

Em yêu! Em đã hiểu lầm cho anh! Anh yêu em và nhớ em...anh rất cần tình yêu của em...

Lời Uyên Nhi viết trong thư làm lòng Hoàng Mai tê tái, đau hơn cả những vết thương đang hành hạ cơ thể anh.

Uyển Nhi yêu! Đừng rời xa anh em nhé. Hơn ai hết, em phải hiểu là anh yêu em. Anh yêu gia đình của anh, và anh đang nhớ em và con tha thiết...anh đang mong có em bên cạnh để anh được giải thích cho em hiểu.

Hoàng Mai ngã đầu trên gối, mắt nhìn trần nhà. Anh không ngờ sự việc xảy ra lại trầm trọng đến thế! Lần này vợ anh đã giận mà anh không biết. Anh hối hận vì đã không tinh ý hơn, để vợ anh phải thất vọng khiến nàng bỏ đi mà không nói với anh lời nào!

Những liều thuốc hoà trong những bình nước biển giúp anh bớt đau, đã làm anh không được tỉnh táo, và, có thật anh đã làm những điều gì sai... đến nỗi Uyên Nhi bỏ về Huế ngay! Trong lúc anh rất cần có nàng bên cạnh.

Anh hiểu tánh Uyên Nhi dịu dàng, ít nói. Nàng đặt tiêu chuẩn nơi anh rất cao. Uyên Nhi luôn nói: “*Anh là thân tượng của mẹ con em, em bước theo anh và tin anh...*”.

Gần bốn năm yêu nhau và rồi trở thành vợ anh, lẽ ra Uyên Nhi phải hiểu anh như thế nào. Anh là mẫu người trọn tình trọn nghĩa, anh luôn yêu nàng.

Trong tim anh không hề có bóng dáng người nào khác. Anh đã cùng nàng trải bao ngăn trở để đến với nhau! Làm sao anh có thể quên!

Uyên Nhi yêu! Em đã về Huế thật ư?

... rồi đây, những ngày sắp tới, với anh sẽ là những ngày dài lạnh lùng trống vắng, buồn chán, cô đơn, vì thiếu bóng dáng người vợ hiền! Anh rất cần tình yêu cùng sự chăm sóc dịu dàng của nàng.

Hơn ai hết, nàng phải là người hiểu anh yêu nàng như thế nào. Anh phải trải bao gian nan để hai người được sống bên nhau! Đã có lần anh đã không để ý gì đến mạng sống mình vì yêu nàng...*sao em chóng quên, và nghĩ rằng anh có thể yêu ai khác, ngoài em!*

Tại sao Uyên Nhi lại hành động nông nổi như vậy? Nàng lại im lặng, không nói một lời nào khi bỏ đi, để anh có cơ hội giải thích?

Để được sống bên nhau, anh và nàng đã phải vượt qua biết bao khó khăn. Vậy mà tại sao chỉ trong phút chốc, Uyên Nhi để cho nó kết thúc phũ phàng như vậy? Anh không hiểu và nhớ mình đã làm điều gì tổn hại đến tình yêu của hai người, đến nỗi nàng phải rời khỏi phòng khi anh chưa kịp hỏi thăm lời nào.

Em yêu! Em quên rằng thể xác anh đang rất đau đớn vì những vết thương, anh đang cần tình yêu, cùng sự kiên nhẫn chăm sóc của người vợ hiền, để xoa dịu những chán nản, đau buồn trong lòng anh lúc này...

Có thật Hoàng Mai sẽ mất tất cả? Anh phải làm gì, khi anh đang như người vô dụng, không thể tự lo cho mình được. Sức khoẻ như cạn kiệt, liệu chàng có chịu đựng được những vết đau như đang xé nát cơ thể mình, giờ đây, anh lại mang thêm vết thương lòng!

Thở dài, Hoàng Mai thương vợ, xót xa khi tưởng tượng đến cảnh hai mẹ con đang rời xa anh trong buồn đau đầy nước mắt. Uyên Nhi chưa hề buông chái với đời, làm sao nàng có thể ở một nơi xa lạ mà không có sự chăm sóc của anh? Nàng làm gì để sống và lo cho con? *Em yêu! Mong em suy nghĩ lại để không làm khổ em và con.*

Anh biết khi thất vọng, Uyên Nhi hay liêu lảm. Có lần nàng đã muốn ngủ yên trên đồi thông vắng, bên hồ Xuân Hương, khi tưởng rằng phải xa anh vĩnh viễn. Ôi! Tình yêu nàng dành cho anh sâu thẳm như dòng Hương giang, không thể đo lường được, mà nay anh thật sự mất nàng, hay sao!

Lòng chàng xốn xang, buồn vời vợi...Em! Hơn ai hết, em phải hiểu tình yêu anh dành cho em sâu đậm như thế nào! Những điều em suy nghĩ lúc em chưa tìm hiểu rõ sự việc, có đáng để anh phải trả một giá quá đắt như vậy, không em?

Hoàng Mai nóng lòng lo cho vợ con mình. Nhưng anh như lâm vào thế đường cùng. Những vết thương cần sự chữa trị của bác sĩ

cẩn thận và lâu dài. Chính anh, anh cần nhiều nghị lực để có thể vượt qua được sự khó khăn của lần bị thương này.

Anh làm gì được khi cơ thể anh đang phải lệ thuộc vào nhiều phương tiện, và nhiều người. Riêng anh, anh cũng chưa tự lo cho bản thân mình được. Có phải vì vậy mà anh phải chịu bó tay trước những trở ngại, và để mất gia đình nhỏ của mình, hay sao!

Tim nhói đau, nhắm mắt. anh suy nghĩ đến một điều rất thật, và quá thương đau, rằng, cuộc sống không như anh mơ tưởng... Anh yêu Uyên Nhi tha thiết mà giờ nàng lại bỏ đi. Tưởng rằng về Sài Gòn sẽ yên thân lo cho gia đình, vợ con, thì nay anh lại phải nằm ở Bệnh Viện Cộng Hoà!

Lòng anh tan nát, cô đơn vì sự thiếu vắng nàng. Mọi cố gắng để xây đắp tương lai cho hai người đã trở nên vô nghĩa, bởi Uyên Nhi đã âm thầm rời anh để trở về Huế. Có thật là mọi sự đã quá trễ?

Không thể được! Nhưng, với cơ thể vô dụng của mình như bây giờ, anh phải làm gì để cứu vãn? Có phải vì thấy anh như vậy mà Uyên Nhi rời xa anh! Để mặc anh với những đau đớn! Anh rất tiếc nàng đã quá im lặng, nếu anh hiểu rõ thì anh và nàng đã không phải xa nhau và buồn nhiều như bây giờ...

Hoàng Mai nhắm mắt...anh nhớ ánh mắt Uyên Nhi trước khi rời anh về Huế, lúc đó đôi mắt nàng nhìn anh với vẻ buồn, mà anh đã không hiểu nguyên nhân... *em yêu, anh không thể ngờ được, tại sao em lại nghĩ về anh như một người bạc tình!*

Làm sao anh có thể yêu ai ngoài vợ anh?

Trong niềm đau tuyệt vọng, Hoàng Mai thở dài não lòng. Anh nhớ tiếng nói dịu dàng của vợ, nhớ nụ cười của nàng...em yêu! giờ này em đang ở đâu! Anh nhớ em vô cùng.

(Còn tiếp)